

“வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி”- புகலிடப்புனைகதைகள் -ஓர் ஆய்வு

"Not just water - The blood of our Ancestors" - A study of Exile Tamil Fictions

D. Vetrichelvan,
Dept. Oftamil Studies in Foreign Countries,
Tamil University, Thanjavur
vetripoet@gmail.com

Published: 08 September 2021

To cite this article (APA): Vetrichelvan, D. (2021). “வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி”-
புகலிடப்புனைகதைகள் -ஓர் ஆய்வு. *Journal of Valartamil*, 2(2), 1-13.
<https://doi.org/10.37134/jvt.vol2.2.1.2021>

To link to this article: <https://doi.org/10.37134/jvt.vol2.2.1.2021>

ஆய்வுச்சாரம்: சமகாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் எரியும் கருத்தியல் (*Burning Idealism*) அகதிமை சார் அலைந்துழல்வும் அதன் படைப்பாக்கமும் எனலாம். இன்று உலகின் பல நாடுகளிலும் விரவியிருக்கிற தமிழர்கள் பல்லின / பல்பண்பாட்டு / பன்மொழிகளுக்கு இடையிலான இடைஉறவுகளோடும் முறிவுகளோடும் வாழ்வதன் பிழிவைப் படைப்புகளாக்கிப் புலப்படுத்தி வருகின்றனர். புனைகதைத் துறையில் இப்படியான பங்களிப்புச் சற்றுக் கனதியாகவே உள்ளதென்பதைக் கணிக்க முடியும். காலனிய காலத்தில் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், மொரீசியஸ், பர்மா, ரியூனியன், டிரினிடாட், சிசேல்ஸ், இந்தோனேசியா, ஜாவா, சுமத்திரா, கம்போடியா, வியட்நாம், தாய்லாந்து என, தமிழர் பரவலாக உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தாலும் ஒரு சில நாடுகளில் மட்டுமே தமிழ்ப்படைப்பாக்கம் முகிழ்த்தது. அவற்றுள் முக்கியமாக அதிக அளவில் தமிழ்ப் படைப்பாக்கமானது இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், ஆகிய மூன்றுநாடுகளில் மட்டுமே பரவலாக வளர்த்தெடுக்கப் பட்டது. பின்காலனிய காலத்தில் ஈழப்போர் மிகப்பெரும் அளவுக்குத் தமிழர்கள் புகலிடம் தேடி புலப்பெயர்வை மேற்கொள்ளும் நெருக்கடிக்குத் தள்ளியது. இலங்கையிலிருந்து அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, இங்கிலாந்து, கனடா, சுவீட்சர்லாந்து, நார்வே, நெதர்லாந்து, டென்மார்க், பிரான்ஸ், ஸ்வீடன், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளுக்கு அதிக அளவில் பெயர்ந்து சென்ற எண்பதுகளின் தலைமுறையினர் மொழி அடையாளத்தைத் தொலைக்கும் நிலை, புதிய சூழலில் நிலைகொள்ளும் போராட்டம், பண்பாட்டு அதிர்ச்சி, மண்ணின் மைந்தர் கொள்கைகளால் இன நிற வெறிப்போக்குகள் போன்ற இடர்கள் மேற்கிளம்பி

“வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி” - புகலிடப்புனைகதைகள் - ஓர் ஆய்வு

வாழ்தலுக்கான அறைகூவல்களை எழுப்பியுள்ளன. இவை யாவும் படைப்புத்தளத்தில் கருவாக உருப்பெறுகின்றன. புதுப்புது மொழிச்சூழலின் தாக்கம் காரணமான வெளியீட்டுப் புதுமைகளும் நிகழ்ந்துள்ளன. புதிய திணைப்பரப்பு, மொழி அடையாள இழப்பு, பண்பாட்டு முறிவுகள், இன நிறவெறிப்போக்குகள், பிரிவுத்துயரும் தாய்மணஞ்சுழும், புதியவட்டார மொழியாக்கம், கல்வி/வேலைவாய்ப்பு இடர்கள், பாலியல் நெருக்கடிகள், காலநிலை ஒவ்வாமைகள் என கருப்பொருள்கள் விரிவடைந்து தமிழ்ப்புனைகதைகளைப் புத்தாக்க நிலையிலும் பரவலாக்க வாய்ப்பிலும் வளர்த்தெடுக்க ஏதுவாகியுள்ளதைக் காண்கிறோம். தமிழ்ப் புனைகதைத்துறை உலகு தழுவிய புகலிடத் தமிழ்ப் புனைகதைகளாக விரிவும் ஆழமும் கொண்டு துலங்கக் காண்கிறோம். இத்தகு புகலிடத் தமிழ்ப் புனைகதைகளிலிருந்து வகைமாதிரியான சில சிறுகதைகள் கணக்கில்கொண்டு இக்கட்டுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கருச்சொற்கள்: குருதி, தாய் நிலம், தமிழ் ஈழன், திறவுகோல், மறதிசார் இடர்ப்பாடு

Abstract: The Burning Idealism of Contemporary Tamil Society is the refugee wave and its creation. Today, Tamils spread across many parts of the world are exposing the strains of living with multilingual / multicultural / inter relationships and fractures. During the colonial period, Tamils migrated to various parts of the world, such as Sri Lanka, Malaysia, Singapore, Mauritius, Burma, Reunion, Trinidad, Seychelles, Indonesia, Java, Sumatra, Cambodia, Vietnam and Thailand. Among them, the large number of Tamil works was widely developed only in Sri Lanka, Malaysia and Singapore. During the post-colonial period, the Eelam War plunged a large number of Tamils into a crisis of seeking refuge and emigrating. Generations of large numbers who migrated from Sri Lanka to countries such as the United States, Australia, the United Kingdom, Canada, Switzerland, Norway, the Netherlands, Denmark, France, Sweden, and Germany are losing their language identity, the struggle for survival in the new environment, the cultural shock, the racism caused by the policies of the son of soil. Risks have escalated and raised calls for survival. All of these are embodied in the creative platform. Publishing innovations have also occurred due to the impact of the new language environment. We see new themes, language identity loss, cultural breakdowns, racism, sectarianism, patriarchy, new Dialects, educational / employment risks, sexual crises, climate allergies expanding and the opportunity to innovate and disseminate Tamil fiction. The world of asylum Tamil fiction is expanding and deepening. Here is an essay on some of the typical short stories from this Exile's Tamil fiction.

Keywords: *Kuruthi, thaay nilam, thamizh eezhan, thiravuhole, marathisar idarppaadu,*

முன்னுரை

இன்று உலகின் பல நாடுகளிலும் புகலிடம் தரித்திருக்கிற தமிழர்கள் பல்லின / பல்பண்பாட்டு / பன்மொழிகளுக்கு நடுவில் நிலைப்படுத்திக்கொள்ளப் போராடி வருகின்றனர். வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகளை உருவாக்கிக் கவனப்படுத்தி வருகின்றனர். அவற்றுள் சிறுகதைப் படைப்புகள் இப்போது உலகளாவிய கவனிப்புப் பெற்றுவருகின்றன. புகலிடத் தமிழ்ச்சிறுகதைகள் அவற்றின் புத்தாக்கப் போக்குகள் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

இத்துறை சார்ந்த ஆய்வுகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகவே தொடக்கக் காலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளன. எனவே, கீழ்க்கண்ட ஒரு சில முன்னோடி ஆய்வுகள் மட்டும் இங்கு எடுத்தாளப்படுகின்றன. கே.எம். வேணுகோபால் எனும் ஆய்வாளர் புகல் நாட்டுத் தமிழ்க்கவிதைகள் எனும் தலைப்பில் முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வேட்டைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 2002ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்டுள்ளார். ம.மதியழகன், குடியேறிகளின் இலக்கியத்தன்மை எனும் தலைப்பில் 1987ஆம் ஆண்டு ஆறாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலரில் ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

விளக்கமுறை, ஆய்வுநெறிமுறைக்கு உட்பட்டும், வரலாற்று அணுகு முறையைப் பயன்படுத்தி இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

ஆவணமாகா வரலாறுகள்

தமிழர்கள் வரலாற்றெழுதுவதில் வாளாவிருந்துவிடுகின்றனர் எனும் குற்றச் சாட்டு மிகப்பழையதுதான் எனினும் அது இந்த நூற்றாண்டு வரை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளமை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய செய்தி. ஆஸ்திரேலியாவில் புகலிடந்தரித்துள்ள ஈழத்தமிழ் ஆசிரியரிடம் பயிலும், ஆர்மேனிய இனத்தைச் சார்ந்த ஹறாட், பனிக்குளிரிலும் வியர்க்க விறுவிறுக்க விவாதிக்கிறான், 'தலைமுறை தாண்டிய காயங்கள்' கதையில் (கந்தராஜா, 2014). "சேர் எமது இனஅழிப்புக்கும் படுகொலைக்கும் சாட்சியாக, என்னுடைய தாத்தா இன்றும் எங்களுடன் வாழ்கிறார். சமீபத்தில் இலங்கையில் நடந்த தமிழர்களின் இனக்கொலை பற்றிய சரியான தகவல்களை உங்கள் மகனுக்குச் சொல்லி வளர்த்திருந்தால், உங்கள் கேள்விக்கு அவன் பதில்சொல்லியிருப்பான் சேர்" என்று விவரணம் தொடர்கிறது. ஆசிரியரிடம் வரலாற்றுத் துலக்கத்துடன் பேசும் அறிவார்ந்த மாணவனை இக்கதையில் பார்க்க முடிகிறது. "ஒட்டமான் துருக்கிப் பேரரசின் கீழ் 1915-ஆம் ஆண்டளவில் இருபது இலட்சம் ஆமேனியர்கள் வாழ்ந்தார்கள். இவர்களுள்

“வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி” - புகலிடப்புனைகதைகள் - ஓர் ஆய்வு

பதினைந்து இலட்சம் ஆமேனியர்கள் துருக்கியர்களால் இனப்படுகொலை செய்யப் பட்டார்கள். இரவோடு இரவாகப் பெண்கள், குழந்தைகள் என்ற பேதமில்லாமல் துருக்கிய இளைஞர்களால் வேட்டையாடப்பட்டார்கள். ஆனால், இன்றுவரை அமெரிக்கா உட்பட உலக நாடுகளெல்லாம் இதை இனப்படுகொலை என்று ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றன. புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஆமேனியர்களின் வாக்குகளுக்காகப் பிரான்ஸ் இதைக் கையில் எடுக்கிறது. பிரான்ஸில் அங்குத் தேர்தல் வரப்போகிறதல்லவா? உலகம் மானுடம் பற்றிப் பேசுவதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக் சேர்! ஹறுாத் ஆத்திரப்பட்டான்.” இப்படி நீளும் கதையில், தமிழாசிரியரிடம் மங்கிய தமிழ்த்தேசிய உணர்வையும் உசுப்புகிறான். அவர் “எனது இனத்துக்கும் மனித நாகரிகத்தைப் பரப்பி வாழ்ந்த பெருமையுண்டு. நான் ஸ்ரீலங்காவில் பிறந்து வாழ்ந்த தமிழ்ஈழன். தமிழினம் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளது பற்றி, மனித உரிமைகள் பற்றி வாய்கிழியப்பேசும் உலகச் சமூகம் மௌனம் சாதிக்கிறது. அந்த மௌனத்தைக் குலைப்பதற்குத் தாத்தாக்கள் சுமந்த வலிகளைச் சொல்லி பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டுமென்ற உன்கருத்தை ஏற்கிறேன்” - என உணர் நிலையில் அமிழ்த்தப்படுகிறார். இவ்விதமாகச் சுயமரியாதை உணர்வு மேலெழும்பும் வரலாற்றை ஆவணமாக்கத் துடிக்கும் தவிப்பு இங்குப் புலப்படுகிறது.

கடன்பட்டார் நெஞ்சம்

‘கடன்’ சிறுகதையின் மைய நீரோட்டமான கதாபாத்திரம் ஒன்று முன்பின்னாகவும், இடவலமாகவும் முதிர்வயது கால நினைவுமறதிக்குள் அல்லாடும் சித்திரிப்பில், முத்துலிங்கம்; அவருக்கேயுரிய எளிய, அங்கங்கே விரவிக் கிடக்கும் பகடிகளோடு, சிக்கல் சிடுக்கலற்ற கதையாடலில் வாசக ஈர்ப்பைப் பெற்றுவிடுகிறார் எனலாம்.

ஆறுமணிநேரம் குளிரில் விறைக்கக் காத்திருந்த கசப்பான அனுபவமும், அதற்காக ஞாபகமறதிப் பெரியவர் வெளிக்கிளம்பினால், ஒன்றுக்கு ஆறுமுறை திறவுகோலைப் பாக்கெட்டில் சோதித்து உறுதிசெய்தபின் வெளிக்கிடுவதும், வரைபடங்களை மனனம் செய்வதை மருமகள் கிண்டலாக நோக்குவதும், அப்படியும் திசைதெரியாமல் மறதியில் குழம்புவதும், சிலவேளை மனைவி தங்கம்மாவின் சாயலில் இருக்கும் மருமகளை, மறதியில் மனைவியின் பெயர்

சொல்லி அழைப்பதும், இவ்வளவு மறதிசார் இடர்ப்பாடுகளும் சொல்லப்பட்டாலும், 'ஒரு திரவத்தின் இழைவுடன் அசைவுகள் கொண்ட மனைவியை, வீதி ஓரத்தில் விட்டுவிட்டுத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி வந்ததையும் ; புதைக்கவும் இல்லாமல், எரிக்கவும் இல்லாமல், அதைப்பற்றி இன்றுவரை மகனிடம்கூடச் சொல்லாமல் இருக்கும் நினைவுமட்டும், ஆர்ட்டிசியன் ஊற்றுப்போல கொதிப்பேறி மேற்பாய்ந்து வருவதையும் கதையாடுகிறார்.

"எல்லோரும் ஓடும்போது இவர்களும் ஓடினார்கள். ஒருமூட்டை கூடக்கட்ட நேரமில்லை. கால்மைல் தூரம்கூட கடக்கவில்லை. அவளுடைய கால் இழுத்தது. சரிந்துவிட்டாள். நீண்டதூரம் காவிவந்த மூட்டைகளைச் சிலர் போட்டுவிட்டு ஓடினார்கள். அதை, பின்னால் வந்த சிலர் தூக்கினார்கள். பிறகு அவர்களும் போட்டுவிட்டு ஓடினார்கள். தங்கம்மாளைத் தூக்குவதற்கு ஒருவரும் வரவில்லை. வீதியிலேகிடந்த அவளைத் தாண்டி ஓடிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். உடம்பு குளிர்ந்து வெகுநேரமாகியும் செய்வதறியாது கூட இருந்தார். பிறகு இவரும் ஓடினார். திரும்பிப் பார்த்தபோது, ஒரு சிறுவன் அவளுடைய செருப்பைத் திருடிக் கொண்டிருந்தான்." என்பதோடு நில்லாமல், "இங்கும் ஒரு திருட்டு நடந்தது" என்று தொடர்கிறது கதை.

இப்பெரியவர், உதவித்தொகை பெறவாய்ப்பும் அங்கீகாரமும் அளிக்கும் பச்சை அட்டை பற்றித் தெரியவர், அதற்காக விண்ணப்பிப்பதும், அழைப்பாணை வந்ததும் சென்று நெடுநேரம் நீண்டவரிசையில் காத்திருந்து காலம் கடந்து வந்ததாகக் குற்றஞ் சாட்டப்படுவதில் அதிர்வதும் கதையின் சிக்கல்முடிச்சு அவிழ்வதுமாக முடிகிறது. இங்கு முடியாமல், மேலும் ஒருபத்தி நீண்டுசெல்கிறது.

ஆனால் இவ்விடம் கடன் எனும் ஒற்றைச்சொல் பொருளாதாரம் சார்ந்த கடன் மட்டுமல்லாமல்; சமூகக்கடமை வழமைகள், கடனே என எந்திரத்தனமாக வாழும் வாழ்வு குறித்த பொருள் குறிப்பதாகவும் அமைகிறது. மகனும் மருமகளும் வேலைக்குச் செல்லுகையில் உணவைச் சிறுபெட்டிகளில் அடைத்து உறைகுளிரில் வைத்துச் செல்ல, தனிமைத் துயரோடு சாப்பிடவுமான வழக்கம் கதையின் முன்பகுதியில் இடம் பெற்றிருப்பதை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு படித்தால் கதையின் நிறைவுப்பகுதி இன்னொரு துயரார்ந்த அனுபவத்தையும் தருகிறது. "...ஏனென்றால் அடுத்த ஆக்டோபர் மாதம் நாலாவது

“வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி” - புகலிடப்புனைகதைகள் - ஓர் ஆய்வு

ஞாயிற்றுக்கிழமை வருமுன்னரேயே இவர் காலமாகி விட்டார். ஒரு குளிர்காலம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னரான பொழுதில் நிலவறையில் இவருடைய உடல் விறைத்த நிலையில் காணப்பட்டது. இரண்டுநாள் கழித்து இவர் மகன் அந்தச் சடலத்தைக் கண்டான். குளிர்பெட்டியில் திங்கள், செவ்வாய் என்று எழுதிய குறிய எழுத்துகளில் எழுதிய சிறுபெட்டிகள் தொடாமல் கிடந்ததுதான் காரணம்.” என்று கதை முடிக்கப்பட்டுள்ளது. தொடங்கிப் பேசிப்போவது ஒருவிடயம். இடையில் கதைப்பு வெவ்வெறு தடங்களில் பயணித்துப் பேசிச்செல்லும் விடயங்கள் வேறு. முடிக்கும் இடம் வேறொரு அனுபவத்தோடு என, பன்மைத்துவக் கதைப்பையும் அனுபவங்களையும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிகழ்வுப் பின்னல்களைச் சிறுகதையாக்க எழுதுவினைமையோடு தந்துசெல்கிறார் முத்துலிங்கம்.

காலநிலைசார் இடர்கள், பெருநகரவன்மம் மறதியின் புதைசேற்றிலும் போர்நினைவு இடுக்குகளிலிருந்து உடைந்த வாழ்க்கைச் சில்லுகளின் இடைவிடாத உறுத்தல்களும், கணவன் மனைவி இருவரும் கடனே என பணிச்சுழலில், சூழலில் சிக்கி வீட்டிலிருக்கும் முதியவரைப் பேணமுடியா அவலமும், இறந்ததைக்கூட நாள் கடந்து தான் கவனிக்கும் பரபரத்த வாழ்வும் என, பல அனுபவங்கள் கொட்டிக் கிடக்கும் கதையாடலாக விரிகிறது. போர்க்கால மனிதஉளவியலும் சரியாகவே படம்பிடிக்கப் படுகிறது இங்கு. விழுந்துகிடக்கும் மனிதரைத் தூக்க ஆளின்றி, ஆனால் அவரது மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடஎத்தனிப்பதும், செத்துக்கிடக்கும் மனித உடலிலிருந்து எவ்விதக் குற்றவுணர்வுமின்றிச் சிறுவன் செருப்புதிருடுவதும், இக் கதைக்குள் இடம்பெறுவது என்பது, நுண்சித்திரிப்பாகக் காட்சிப்படுகிறது. கதைக்குள் இது நேரடியாக ஒட்டாததைப்போல இருந்தாலும் புனைவுநுட்பம் தர்க்கப்படுத்தி விடுவதையும் காண்கிறோம். ஈழத்திணைப் பின்புலக் காட்சிகளோடு அமெரிக்கத் திணைப்பின்புலக் காட்சிகள் முரணிக்கொண்டு கதையை நகர்த்துகின்றன.

மண்ணை மறத்தல் தகுமோ?

ADIEU கதையில் (எஸ். பொ,2014) விமானத்துக்குக் காத்திருக்கும் சிலமணி நேரங்களுக்குள் கால்நூற்றாண்டு தமிழரின் அலைவுவாழ்வு பற்றிய சித்திரத்தைப் பரநிருபசிங்கம், பாலா எனும் இரு கதாபாத்திரங்களின் உரையாடலுக்குள் வழங்கும் கதைப்பு எஸ்.பொ-வின் எழுத்தாளுமைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

கொழும்பிலிருந்த சொத்துக்கள் சிலவற்றை விற்றதையும், பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பணம் முழுவதையும் கொண்டு வந்து பிள்ளைக்கு வீடு வாங்கிக்கொடுத்து மகிழ்வாக வாழ நினைத்த பரநிருபசிங்கம் தனிமைப்படுகிறார். பரங்கியர் மோகமும், தமிழடையாள இழப்பும் தாங்கிக்கொள்ள முடியா மன அழுத்தம்தர ஊர்திரும்ப வகையில் பாலாவிடம் மெலிதான போதை தந்த திறப்பில் மனம்விட்டுக் கதைக்கும் கதையில், சில பகுதிகள், "ஒரு லொயர், இலங்கையிலை மனிதஉரிமைகளுக்காக வெளிச்சம் பிடிச்சவர் என்று சொல்லித் திரியிறவர். *Refugee Application* போடுறதுக்கு எங்கடை பொடியங்களிட்டை பொல்லாலை அடிச்ச காசு அடிக்கிறானாம். *Legal aid* காரன்களும் *Refugee advice ad case work* காரரும் சும்மா செய்துகொடுக்கிறான்கள். எங்கடையவன் காசு பறிக்கிறான். இது வடிவே?

"சிங்களவனோட அண்டலிக்க ஏலாது எண்டு சொல்லிக்கொண்டுதானே எங்களில பலபேர் வெள்ளைக்காரர் நாடுகளில குடியேறி வாழ்றம்? ஆனால் அந்த எளிய தமிழன்கள் இப்ப தமிழை மறந்து மண்ணை மறந்து தங்கள் வேர்களை மறந்து தங்களையும் தங்கள் சுயகௌரவங்களையும் இழந்து எக்காலத்திலும் வெள்ளையராக முடியாத புதிய பரங்கியர் கூட்டம் ஒன்றை உருவாக்கும் கிலிசகேட்டில இறங்கியிருக்கிறம். இந்த மோடன்கள் எங்கட பழமொழிய மறந்துபோனார்கள். காகம் உயரப் பறந்தாலும் அன்னமாக மாட்டாது".

"எங்கட விருப்பத்துக்கு பிள்ளையள வளர்க்க விரும்புகினம்? ஆவை பிள்ளையை *four dollars per hour* - படி ஒரு *Australian lady Daily sitter* -ரிட்டைக் கொண்டுபோய் விடுகினம். இப்பவே வெள்ளைக்காரரோட வளர்ந்தாத்தானாம் பிறகு *school*-க்குப் போறது வசதியாக இருக்குமாம்"

"அவுஸ்ரேலியாவுக்கு என்றை *migration papers approve* பண்ணப்பட்ட உடனை கண்விண் தெரியாமல் நான் அடிச்ச நடப்புகள் கொஞ்சமே? சுவர்க்கத்துக்கே விசா கிடைச்சதுபோல மொக்குத்தனமா துள்ளிப்பொட்டேன். கொழும்பிலை இறங்கி நான் என்றை சினேகிதங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எப்பிடி முகம்கொடுக்கப் போறேன் எண்டதும் விளங்கேல்லை." என்றெல்லாம் பரநிருபசிங்கம் விளாசும் சாட்டைகள் கதைக்கு உயிர்ப்பூட்டுவதோடு, பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மனங்களின் போலியான வழிபாடு சார் புதிய மோஸ்தர்கள், அடையாள இழப்புகள், சுயநலமும்

“வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி” - புகலிடப்புனைகதைகள் - ஓர் ஆய்வு

அறவிலை வணிகமுமாக பல்லைக்காட்டுகிற நுகர்வியப் பண்பாட்டு அடிமைத்தன மோகிப்பு எனப்பல கனத்த விடயங்களைத் தர்க்கிக்கிறது.

போர்ப் பொருளாதாரப் பேய்முகம்

ஷோபாசக்தியினது ‘தேவதை சொன்னகதை’ ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளின் கண்டங்களின் நிலக்காட்சிகளும் போர்க்காட்சிகளும் மனத்தில் எழும்புகின்றன. மண்ட்டோ படைப்பிலோ, மகாநதி படத்திலோ வரும் பாலியல் தொழிலாளிகளின் சாயல், ஷோபாசக்தியின் கதையிலும் தென்பட்டாலும் அழுத்தம் கூடிய கதையாடலாகத் தேவதை சொன்னகதை அமைகிறது. திருமண வயதைக் கடந்து உற்றார் உறவினரின் வற்புறுத்தலின் பேரில் தாய்லாந்துபோய் அங்கே வைத்துத் தனக்குப் பேசி முடிக்கப் பட்ட கலைவாணியைச் சந்திப்பது என்ற திட்டத்துடன் வரும் போர் மறுத்தோடி ஒருவன் எதிர்பார்த்து, பின் ஏமாந்த நிலையில் கொழும்புக்குப் பேசுகிறான்.

ஏமாற்றமும் மனஉளைச்சலும் தரும் இவ்வலுத்த சூழலிலிருந்து மாறிட பாலியல் தொழிலாளியிடம் போகிற காட்சியில், முன்பு கதை தொடங்கும் இடம் மீளவும் வந்தடைகிறது. சோர்வும் அயர்ச்சியும் தொடர, அங்குள்ள பாலியல் தொழிலாளியிடம் கதைக்கத் தொடங்க, கண்ணீர்த் திரையிட தன் சொந்தநாட்டில் போர்ப் பொருளாதாரப் பேய்முகத்தைத் தோலுரிக்கிறார். இரண்டு பசுமாடுகளுக்கு ஈடாக தாய் விற்றுவிட, கிழவன் ஒருவனிடம் இரண்டாண்டு சிக்கிச்சீரழியும் நிலையைச் சொல்கிறான். உனது அம்மா ஒரு கேடுகெட்டவள் இரண்டு பசுமாடுகளுக்காகவா உன்னை விற்றாள்? என இவன் அத்தாயைச் சபிக்கிறபோது, அவள் கூறும் மறுமொழி, கதையை வேறொரு தளத்துக்கு நகர்த்துகிறது. “சேர் அம்மாவை ஏசாதீர்கள். அவள் பாவம். எங்கள் கிராமத்தில் எல்லா அம்மாக்களும் என் தாய் போலவே, ஆக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். எதுவும் எதிர்த்துப்பேச முடியாது. தவிர, அவளுக்கு முழங்கைகளுக்குக் கீழே இரண்டு கைகளும் கிடையாது.”

“நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். அது எப்படி நடந்தது?”

யுத்தகாலத்தில் ட்ராங்பாங் கிராம எல்லையில் ஒரு அமெரிக்க இராணுவ வண்டித் தொடர் எங்கள் கொரில்லாக்களால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டதாம். முதலில்

வந்த வண்டிக்குள் இரண்டு கைகளிலும் வெடிகுண்டுகளோடு அம்மாதான் பாய்ந்தாளாம்.” என்று கதை முடிய போருக்குப்பிந்தைய வாழ்வின் பயங்கரமும் சேர்ந்துகொள்ள வெவ்வேறு மொழிஎல்லைகளிலும் போரின்மொழி ஒன்றாகவே இருக்கிறது என்பதை உளவியல் விவரணங்களுடன் மனதில் உறையவைக்கிறது கதை.

இப்படி வேற்றினத்தவரோடு (ஜெர்மனி) திருமண உறவும் துணைவர் இறந்த பிறகு சொத்துகளைப் பெறமுடியாதபடி மொழிச்சிக்கலும் கீழைமரபின் அடுத்தவர் சொத்துக்கு ஆசைப்படுவது பாவம் எனும் நினைப்புமாக தமிழகதி ஒருவருக்கு மொழி பெயர்ப்பாளராகச் செல்லும் இன்னொரு தமிழகதியின் தவிப்பும் உரையாடலுமாய்த் தொடரும் பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் கதர்னா கதை, தாவோ எனும் சீனனின் அரைகுறை ஆங்கிலத்தால் புரிந்துகொள்ளமுடியாது குழம்பி, தானாக ஒரு கதையை கற்பனைத்துப் புலம்பும் தேவகாந்தனின் தாவோவின் கதையும், கீழைமேலை திருமணவாழ்வு குறித்த செவ்வி வடிவிலான கொஞ்சம் அசந்தால் கற்பு / புனிதம் என பழைமைவாதத்தின் பக்கம் சாய்ந்துவிடக்கூடிய, ஆனால் நிதானமாக எடுத்துவைக்கும் தர்க்கநியாயங்களோடு, சாமர்த்தியமாக கயிற்றில் நடந்து இலக்கு சேர்கிற, யோகா பாலச்சந்திரனின் ‘ஆலகாலவிஷமா அமிர்தமா’ கதை, பிடிபட்டுப் பிடிபட்டு பேரிடரும் மன உளைச்சலும் அடைந்தாலும் அகதிமையின் உளவியலோடு யாரிடமும் சொல்லாமல் ஆப்பிரிக்கன் ஒருவனது பாஸ்போட்டில் போய், யாருக்கும் அறிவிக்கப்படாமலே அடையாளமற்று மரணித்துப்போகும் பாலகிருஷ்ணன் எனும் அகதி பற்றிய பார்த்திபனது கதை, போர் முடிந்தது என்று சொல்வார்கள் இப்போதுதான் போரே தொடங்குகிறது நாட்டை மீண்டும் கட்டியெழுப்பவேண்டிய போர் என்று அதீத தன்னம்பிக்கையைப் பகிரும் கே.எஸ்.சுதாகரின் கதை, முகநூல் காதல்களின் போலிமையைச் சுனாமியாகச் சித்திரிக்கும் ஜீவகுமாரனின் கதை, புலம்பெயர்ந்த புகலிடத்திலும் ஒரே தேசியஇன அடையாளம் தாண்டி, வர்க்கச்சீழ் ஒழுகும் நாற்றம் பிடித்தும், மெடிட்டேட் மேனியாக்களான சாமியார்த்தனங்களாலும் அல்லலுறும் ஸ்ரீதரனின் தொடர்புகள் கதை, திறமையைச் சுரண்டிக்கொண்டு ஆட்குறைப்பு என்ற பேரில் அல்லாடவைக்கும் மேற்குலக முதலாளித்துவத்தின் முகம் காட்டும் எதிர்பாராத வதிவிட நாடொன்றின் உளவளச்சிகிச்சை நிலைமொன்றில் மனப்பிறழ்வுற்ற விதவையாக தற்செயலாகச் சந்தித்த தன் இளவயது கனவுக்கன்னியை திருமணம் செய்வதான தெ.நித்யகீர்த்தியின் போர்வைகள் மறைக்காத பார்வைகள் கதை, சந்தையில் வதிவிட உரிமை மறுக்கப்பட்ட குடும்பமொன்றின் துயரப்பாழ் வெளியாக விரியும்

“வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி” - புகலிடப்புனைகதைகள் - ஓர் ஆய்வு

கி.பி.அரவிந்தனின் நாடோடிகள் கதை, மகளின் பண்பாடு குறித்த சிக்கலை மிக உணர்ச்சிப்பூர்வமாக அணுகி அவளை நையப்புடைக்கும் தகப்பனை அவள் போலீசில் மாட்டிவிட, தவிக்கும் தந்தை பற்றிய கோவிலூர் செல்வராஜனின் புதியதலைமுறை கதை , என நீளும் சிறந்த தமிழ்க் கதைகளை உள்ளடக்கி புகலிடத் தமிழ்க் கதைகளின் பன்முகம் குறித்து மதிப்பிட்டு ஆயலாம்.

இதேபோல கருப்பின அகதிப்பெண்ணுடன் காதலில் ஈடுபடும் தமிழகதி உரையாடல் வழி அவள் அகதியான துயர்ப்பின்னணியைக் கொண்ட சக்கரவர்த்தி எழுதிய ஓகஸ்டினாவும் பந்தயக்குதிரையும் எனும் தலை சிறந்தகதை பற்றி நான் ஏலவே விரிவாக எழுதியுள்ளேன். ஈழத்தமிழரிடம் அர்ப்பத்தனமாக நடந்துகொள்ளும் தமிழகத் தமிழர்களின் அருவெறுப்புகள் பற்றிய சித்திரங்களும் இடம்பெறுகின்றன. நிரந்தர வதிவிட உரிமைபெறுவதற்காகக் கற்பழிப்பு சோடனையை ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துவது இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. இருப்பை நல்லவிதமாக தக்கவைத்துக்கொள்ள அவர்களைப் பொருத்தவரை இதுவும் ஒரு வழி. ஆனால் ஒரு மாமியார் தன் மருகனிடமே இப்படி ஒரு சோடனையைத் தயார் செய்யச் சொல்லிவிட்டு பிறகு மருமகன் முகத்தில் விழிக்கவே தயங்கும் தயக்கத்தை விமல் குழந்தைவேல் தடாகத் தவளைகளாகச் சித்திரிக்கிறார். தன்பால் உறவுத்திருமணம் உள்ளிட்ட காலகோல மாற்றங்களைச் செரித்துக்கொள்ள முடியா மனஉலைவு ஞானசேகரனது மண்புழு கதையில் புலப்படுகிறது. இருபால் உயிரியான மண்புழு தலைப்பாகவும் குறியீடாகவும் அமைகிறது.

புகலிடக்கதைகளைத் திறனாய்ந்து பேரா செ யோகராசா எழுதுவதைப் படிக்கையில் மனம் கசிவதைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை.

“பன்றிக்குடில்களில்.....உண்ணிக்கடியினால் உடல்கள் புண்ணாகிப் போயின. கொடுமை என்னவெனில், பெண்களுக்கு மாதவிடாய்வந்து மிகவும் துன்பப் பட்டார்கள். அப்படி ஒரு அவலம். என்ன செய்வது வழிதெரியவில்லை. எமது பெணியனைக் கொடுத்து உதவினோம். பெண்கள் பெணியனைப் பனித்தண்ணியில் நனைத்து வைத்துக் கட்டினார்கள். இதயம் பிளந்துபோனது எங்களுக்கு.”

“பெண்களை குடிக்கச்சொன்னார்கள். அவர்களோடு செக்ஸ் சேட்டை செய்தார்கள். நாங்கள் பெண்களை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்று சிந்திக்க முதல் எங்களுக்கு பொல்லுகளால் அடித்தார்கள். வொட்கா மயக்கத்தில் இருந்த எங்களால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. பெண்களை அந்த இருவரும் கையில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். எங்களால் தடுக்கத் திராணியில்லை. பக்கத்தில் இருந்த ஒருவீட்டில் வைத்து அவர்கள் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள்.”

எங்களோடு வந்த 40 வயது மதிக்கத்தக்க ராசன் அண்ணா பனிப்படலம் உடைந்து விழுந்து இடுப்பளவு பனி ஆற்றில் மூழ்கிவிட்டார். என்னை இப்படியே விட்டுப் போங்கோ.. போங்கோ என்று கத்தினார். ராசன் அண்ணை எமது கண்களுக்கு முன்னாலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூழ்கி விறைத்துச் செத்துப்போனார். அவர் சாவகச்சேரி...இரண்டுபிள்ளைகளின் தந்தை என்றார். மனைவியின் நகைநட்டு மற்றும் கடனோடு வந்திருந்தார். ‘என்றை பிள்ளைகள்’ ‘என்றை பிள்ளைகள்’ என்று சாகும்போது, புலம்பினார். அவரை அப்படியே விட்டுவிட்டு நடந்தோம்.”

அழுது அழுது இருந்துவிட்டு திருமணம் முடிக்க வந்தவரில் ஒருவர் தன்னிடம் இருந்த முகம்பார்க்கும் கண்ணாடியை உடைத்து தனது இரண்டு கைகளையும் அறுத்தார். ரத்தம் பெருகப் பெருக மயக்கமாகிவிட்டார். கொஞ்ச நேரத்தில் அவரின் உயிர் பிரிந்தது. எனது கண்களுக்கு முன்னால் தற்கொலை செய்துகொண்ட அவரைப் பார்த்த நானும் மற்றவர்களும் பிரமை பிடித்து நின்றோம்.

“களைப்பாகவும் விறைப்பாகவும் இருந்தது. நான் ஒரு கட்டை போன்ற ஒன்றில் உட்கார்ந்தேன். எழும்பியபோது காலால் தட்டிப்பார்த்தோம். நான் இருந்தது கட்டை அல்ல. பனியில் விறைத்துச் சுருண்ட ஒரு மனிதன். ஐயகோ அது ஒரு தமிழனா?”

இப்படியான பதிவுகள் துன்பியல் மிகுந்த பெருங்கதையாகும் புகலிடப் பயணஅனுபவங்களை அவதானித்து செ. யோகராசா எழுதிய கட்டுரையில் (2014) இடம்பெறும் சில பகுதிகள். துயர்மிகு வரிகளை இன்றிரவு என்னால் எழுதஇயலாது என்று நெருடா சொன்னதைப்போல, பயணம் என்பது நரகத்தின்

சிறுதுண்டு என்று நபிகளார்; சொன்னதைப்போல அல்லது விவரணைக்கு அப்பாற்பட்ட கொடூரங்கள் நிறைந்தன. நாடுகாண் கார்ப்பயணங்கள் மட்டுமன்றிக் காடுகாண் நடைப்பயணங்களும் இடம்பெறுவதுண்டு என சிலப்பதிகாரப் பாணியில் துயர்ப்படுகாதையைச் சொல்லிச்செல்கிறார். உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் எனப் பெருமிதப்பட்ட ஒரு மருதநிலச் சமூகம் போரால் புகலிடத்தால் இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்' என நெருக்குண்டிருப்பதைக் காட்சிப்படுத்தி நகர்கிறார்.

விரிவச்சம் கருதி எல்லாக்கதைகளையும் சொல்லஇயலவில்லை. விசா பெறுவதில் அயர்ச்சி, முதியவர்களின் தனிமைத்துயர், முதுமைக்கால நோய்கள், மேலைநாட்டுப் புதுமோஸ்தருக்கு முகங்கொடுத்தல்....என, பன்மைத்தன்மையும் உள்ளடக்கப் புதுமையும் கதைமொழியின் ஈர்ப்பும் சொல்லல்முறைகளும் விவாதங்களும் வாசகமனதைச் சிக்கெனப்பிடித்துக்கொள்ளும் விதமாக அமைவது தனித்துவமாக, தமிழ்ப்புனைகதையை உள்அலங்காரம் (*Interior Decoration*) செய்திருக்கின்றன. "ஒரு புனைகதைபோல் கற்பனைச்செறிவுள்ள சுய அனுபவக் குறிப்புகள்" என, கருணாகரமூர்த்தியின் பெர்லின் நினைவுகள் கதைகளை மதிப்புரைத்துள்ள எம்.ஏ. நுஹ்மானின் அனுமானம் பல புகலிடக்கதைகளுக்கும் பொருந்திவரக்கூடியது என்று தோன்றும் படிதான் பல கதைகள் கதைக்களத்தில் தொழிற்படுகின்றன.இந்தஇடத்தில் சில சிறுகதைகள் இன்னும் கனதியாகப் படைக்கப் பட்டிருக்கலாம். காலப்போக்கில் அவர்களது படைப்பாற்றல் மேலும் செழுமை பெறும் எனக்கூறும் பேராசிரியர் துரை.மனோகரனது அவதானிப்பையும் பொருத்திப் பார்க்கலாம். சிலகதைகள் தவிர்த்து, பெரும்பாலான கதைகள் புகலிடக் கதைகளுக்கேயுரிய தொடக்கக் குணாம்சங்களையே கொண்டுள்ளன. மலரும் நினைவுகள் தாண்டிய புதியகருவும் புதிய உருவும் தோற்றங்கொள்வதற்கான சாயல்களை சில கதைகள் கொண்டிலங்குகின்றன. வேறுசிலவோ தமிழ்ப்புனைவுலகில் புரட்சிகரமான எண்ணூட்டங்களை வடிவச்செழுமையுடன் விதைக்கமுயல்கின்றன. பல்லின / பன்மொழி புழங்குவெளியில் கொண்டும் கொடுத்தும் மொழியாக்கங்களினது வரவுக்கும் விமர்சனங்களினது உட்செரித்தல்களுக்கும் பிறகு தமிழ்ப் புனைகதையுலகு பன்னாட்டளவிலான கவனிப்பும் ஏற்பிசைவும் பெறும் என நம்பலாம்.

நிறைவுரை

புகலிடச் சிறுகதைகளின் பன்முகப் படைப்பாற்றல் உலகெங்கும் கவனிக்கப்பட்டும் ஆராயப்பட்டும் வருகிறது. முழக்கங்களும் அறைகூவல்களும் அடையாளத்தைத் தக்கவைக்கப் போராடும் உரிமைக்குரல்களும் புதுவெளிச்சத்தோடு பதிவாகிவருகின்றன. இது எனது மண் எனும் வேட்கை நனவிலியில் உரைந்து உசுப்பிக் கொண்டேதானிருக்கிறது. செவ்விந்தியத் தலைவரின் சியாட்டில் உரையின் ஒருபகுதியை நினைவுகூர்ந்து இக்கட்டுரையை நிறைவுசெய்யலாம்.

“இந்த நீரின் சலசலப்பில் எனது பாட்டனாரின் குரலை நான் செவிமடுக்கிறேன். இந்த ஆறுகள் எங்கள் சகோதரர்கள். எங்கள் விடையை அவை தீர்ப்பவை. எங்கள் படகுகளை ஏந்திச்செல்பவை. ஏங்கள் பிள்ளைகளை ஊட்டிவளர்ப்பவை.” என்று கர்ச்சனைசெய்யும் செங்குடித்தலைமகன் சியாட்டில் உரை (1786 - 1866) மணிவேலுப்பிள்ளையின் நல்ல மொழிபெயர்ப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது, சிட்டுக் குருவியின் தலையில் ஒரு பட்டுமுண்டாசு எனச் சொல்வதைப்போல மிகு பொருத்தப்பாடு கொண்டு சாலச்சிறந்து விளங்குகிறது. “எம்மவர்கள் இறந்தாலும் இந்த அழகிய நிலத்தை மறக்கப்போதில்லை. ஏனெனில் இது செங்குடி மக்களின் தாய்நிலம். நாங்கள் இந்த நிலத்தின் அங்கம். இந்த நிலம் எங்களின் அங்கம். நறுமண மலர்கள் எங்கள் சகோதரிகள். மானும், குதிரையும் மாபெரும் கழுகும் எங்கள் சகோதரர்கள். பாறைச்சிகரங்கள், பசும்புல்வெளிகள், மட்டக்குதிரையின் உடற்கூடு, மனிதர் எல்லாத் தரப்புகளும் ஒரே குடும்பத்தின் அங்கங்கள்....இது எங்கள் புனித நிலம். ஆறுகளிலும் ஓடைகளிலும், ஒளிவீசிப்பாயும் இந்த நீர் வெறும் நீரல்ல. இது எங்கள் மூதாதையரின் குருதி” (மணிவேலுப்பிள்ளை, 2014).

REFERENCES

- Aasikandharaja. (2014). *Pulampeyar Ilakkiya Sirappithazh*. Gnanam veliyedu, Columbo.
- Chakravarthi. (2000). *Yuththathin Irandaam Baham*. Exile Publishers, France.
- Es, Po. (2014). *Pulampeyar Ilakkiya Sirappithazh*. Gnanam veliyedu Columbo.
- Gnanasekaran. (2014). *Pulampeyar Ilakkiya Sirappithazh*. Gnanam veliyedu Columbo.

"வெறும் நீரல்ல எங்கள் மூதாதையரின் குருதி" - புகலிடப்புனைகதைகள் -ஓர் ஆய்வு

- Jeevakumaran, V. (2009). *Sanganai Chandiyam*. Mithra veliyedu, Chennai
- Karunakaramurthy, Po. (2014). *Berlin Ninaivuhal*. kalachuvadu publishers, Chennai.
- Kumarmurthy. (1995). *Muham Thedum Manithan*. Kalam veliyedu, Chennai.
- Manivelupillai. (2014). *Pulampeyar Ilakkiya Sirappithazh*. Gnanam veliyedu Columbo.
- Mathiyalagan. (1987). *Kudiyeerikalin Ilakkiyath Thanmai*, 6th International Conference Tamil Malar, Kuala Lumpur, Malaysia.
- Melinji muththan. (2012). *Aithaangu*. Karuppu pirathihal veliyedu, Chennai.
- Muthulingam, A. (2009). *Americakari*, Kalachuvadu publishers. Chennai.
- Nuhman, M.A. (2014). *Pulampeyar Ilakkiya Sirappithazh*. Gnanam veliyedu Columbo.
- Shobasakthi. (1997). *Desathurohi*. Karuppu Pirathihal Veliyedu, Chennai.
- Suthakar, K.S. (2021). *Valarkathal Inbam*. Ezuthu Pirasuram. Chennai.
- Venugopal, K.M. (2002). Ph.D., Desertation, Pugal Naaddu Tamil Kavithaikal. University of Madras, Chennai.
- Vetrichelvan, D. (2009). *Ezhathamizhar Puhhalida Vaazhvum Padaippum*. Chozhan Padaippaham, Chennai.
- Vetrichelvan, D. (2009). *Ayal naatu Tamil Ilakkiyam Mukkoodal Veliyedu*. Chennai.
- Vetrichelvan, D. (2017). *Akkarai Paarvaikal Akkarai Pathivuhal*. Mukkoodal veliyedu, Chennai.
- Vetrichelvan, D. (2009). *Pulampeyar Thamizhum Puhhalida Thamizhum*. Mukkoodal veliyedu, Chennai.
- Yogarasa, Se. (2014). *Pulampeyar Ilakkiya sirappithazh*. Gnanam veliyedu, Columbo.